Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 352 593 van 4 september 2026**
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **Ten kantore van advocaat N. EL JANATI**
**Rue Lucien Defays 24-26**
**4800 VERVIERS**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie**

**DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2026 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

*BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer, die verklaart te heten*
*Naam: O.*
*Voornaam: B.*
*Geboortedatum: (…).(…).(…)*
*Geboorteplaats: /*
*Nationaliteit: Marokko (2) (1) :*
*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea1:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*
*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

*Betrokkene maakte zich schuldig aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, belaging feiten waarvoor hij op 01.04.2026 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.*

*Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een drietal weken een relatie had met A.. Nadat A. de relatie had beëindigd, kwam het op 8 september 2025 tot fysiek geweld in bar Monte Cristo in Antwerpen, waar ze elkaar toevallig tegenkwamen. Betrokkene wilde met het slachtoffer praten maar zij weigerde. Daarop gaf hij haar een vuistslag op het oog en greep haar vervolgens bij de keel. Als gevolg van de feiten liet A. onder meer een blauw oog op en was zij arbeidsongeschikt tot en met 14 september 2025. Op 20 december 2025 kwamen partijen elkaar opnieuw tegen in dezelfde bar. Toen betrokkene zag dat A. met een andere man –haar neef- aan het praten was, nam hij haar bij de armen vast en trachtte haar naar buiten te trekken. Betrokkene werd hierop uit de zaak gezet. Vervolgens bleef hij aan de deur wachten, belde hij A. 44 keer na elkaar en nam hij ook contact op met haar vader. Ook voorafgaand aan deze feiten belde en stuurde hij berichten herhaaldelijk. Uit de uitlezing van het gsm-toestel van betrokkene bleek dat hij in de maand december 2025, 679 keer had gebeld naar A., waarvan 644 oproepen onbeantwoord bleven. Verder stuurde hij tussen 13 december 2025 en 20 december 2025 ook talrijke berichten. Geweld is onaanvaardbaar. Het gebruik van geweld houdt een onmiddellijke aantasting in van de fysieke integriteit van het slachtoffer. Het vervolgens op contante en herhaaldelijke wijze contacteren van een persoon die aangeeft dit niet te willen, brengt tevens angstgevoelens teweeg bij wie rechtstreeks betrokken is, en een onveiligheidsgevoel voor de personen die dichtbij het slachtoffer staan. Hij creëert bij de geviseerde persoon een gevoel van permanente onrust, waarbij belaging het leven van het slachtoffer kan overnemen en domineren.*

*Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Artikel 74/13*

*Betrokkene werd op 07.05.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene vulde reeds eerder op 25.04.2026 een hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij sedert 11.07.2023 in België verblijft, dat hij vanuit Marokko via Spanje, Frankrijk naar België reisde zonder in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten.*

*Hij verklaarde dat hij geen kinderen in België heeft, dat zijn zus O. D. in België woont, zij heeft de Belgische nationaliteit en dat hij veel neven in België heeft. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003,*

*Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus en neven. Een schending van art. 8 van het EVRM kan dan ook niet waargenomen worden.*

*Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko maar dat hij wil trouwen in België met zijn Belgische vriendin G. M., zij heeft de Belgisch nationaliteit. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft het nagelaten om stappen gezet om zijn administratieve situatie te regulariseren.*

*Het administratief dossier van betrokkene bevat te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.*

*Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Spanje waar hij recht op verblijf zou hebben. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.*

*Conclusie: Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er is een risico op onderduiken in hoofde van betrokkene:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*
*Betrokkene beweert sinds 11.07.2025 in België te verblijven.*
*Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*
*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.*
*Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*
*Zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3°, in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

*Terugleiding naar de grens*

*REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:*

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:*

*Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

*Artikel 3 EVRM*

*Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Spanje waar hij recht op verblijf zou hebben. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.*

*Vasthouding (...)".*

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding die opgenomen zijn in de bestreden akte (p.1 verzoekschrift). Het betreft dus een beroep tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Onder het kopje, "*III Bevoegde rechter en soort procedure*" wordt opgeworpen: *"Dit beroep wordt ingesteld in het kader van de „spoedprocedure" tot nietigverklaring, overeenkomstig artikel 2.28 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 juni 2026 („CCE-wet"*). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschouwt het ingestelde "*verzoek om spoedprocedure*" dan ook als een "*vordering tot nietigverklaring*" zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet, ook al wordt onder het kopje *"voorwerp van het beroep*", naast de nietigverklaring ook de opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte gevorderd.

Overeenkomstig artikel 2.31, §5, van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van de bestreden akte automatisch geschorst, tijdens het onderzoek van een tijdig ingediende beroep, wat te dezen het geval is.

De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alsook de uitleg in het verzoekschrift over de hoogdringendheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn niet dienstig. Dit alles is inherent aan de vroegere UDN-procedure vervat in artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet die opgeheven is (cfr. artikel 5.1, § 1, 3. van de RvV-wet).

2.2. Gezien verzoeker wordt vastgehouden, wat blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde bijlage 13 *septies*, is verzoeker conform artikel 2.22, §3,2°, van de RvV-wet vrijgesteld van rolrecht en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van het beginsel „*Audi alteram partem*"

Hij betoogt als volgt:

*"7.2.1.2.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel*

*14. Het beginsel „audi alteram partem" wordt gedefinieerd als „een algemeen rechtsbeginsel met wetgevende waarde, dat de bestuursinstantie verplicht de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn opmerkingen kenbaar te maken over een ernstige, maar niet-bestraffende maatregel, die zij ten aanzien van hem overweegt te nemen"1 .*

*15. In dit perspectief dient het beginsel „Audi alteram partem" het volgende tweeledige doel: „enerzijds de autoriteit in staat stellen om met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen en, anderzijds, de burger in staat stellen zijn argumenten naar voren te brengen, gelet op de ernst van de maatregel die genoemde autoriteit jegens hem voornemens is te nemen"*

*16. De voorafgaande hoorzitting is dus in het vreemdelingenrecht, onder invloed van het recht van de Europese Unie4 , verplicht in een reeks omstandigheden die ongunstig zijn voor de onderdaan van een derde land buiten de Europese Unie, met name wanneer het verblijf van de betrokkene wordt beëindigd5 .*

*17. De eis die het beginsel „audi alteram partem“ vastlegt, komt als volgt tot uiting:*
*- De betrokkene moet, aan de hand van de door de overheid te verstrekken informatie, nauwkeurig op de hoogte zijn van de voorgenomen maatregel en van de feiten die deze rechtvaardigen;*
*- De betrokkene moet toegang hebben tot alle stukken waarop de autoriteit zich wil baseren;*
*- De betrokkene moet de mogelijkheid hebben om, indien van toepassing, het verslag van de hoorzitting daadwerkelijk te betwisten;*
*- Uiteindelijk moet de bestuursinstantie in haar besluit aantonen dat zij6 rekening heeft gehouden met de door de betrokkene aangevoerde argumenten en opmerkingen.*

*18. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen de zaak zodanig te onderzoeken dat zij met volledige kennis van zaken een besluit kan nemen en dit op passende wijze kan motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59).*

*a. Toepassing op de onderhavige zaak*

*A. Eerste onderdeel van het middel: geen rekening gehouden met de ontwikkeling van de levensomstandigheden van verzoekster*

*19. In de onderhavige zaak motiveert de verwerende partij het bevel tot het verlaten van het grondgebied van 18 augustus 2026 door uitdrukkelijk te verwijzen naar een formulier inzake het recht om te worden gehoord, dat op 25 april 2026 door de verzoeker is ingevuld, alsmede naar een gesprek dat op 7 mei 2026 in de gevangenis is gevoerd door een terugkeerbegeleider.*

*20. Er zijn echter meer dan honderd dagen verstreken tussen dit gesprek in mei 2026 en het nemen van de betwiste beslissing medio augustus 2026.*

*21. Het verstrijken van deze termijn is niet onbelangrijk, aangezien de persoonlijke situatie van de verzoeker ingrijpende veranderingen heeft ondergaan.*

*22. In de loop van juni 2026 heeft de gevangenisdienst namelijk een zeer positieve beoordeling van het gedrag van de verzoeker opgesteld, waarin het totale ontbreken van disciplinaire incidenten werd vastgesteld en zijn goede gedrag werd bevestigd. Nog fundamenteler is dat de verzoeker op 6 juli 2026 een toezegging tot aanstelling heeft ontvangen van het bedrijf CRBPROJECTS, waaruit blijkt dat hij in staat en bereid is om zich na afloop van zijn straf via werk te integreren.*

*23. De verweerder heeft geen nieuwe hoorzitting georganiseerd om de verzoeker in de gelegenheid te stellen zich over deze belangrijke ontwikkelingen uit te spreken. Door op 18 augustus 2026 uitspraak te doen op basis van uitsluitend de in mei afgenomen verklaringen, heeft de verweerder zijn analyse gebaseerd op een vaststaand en onvolledig beeld van de werkelijkheid.*

*24. Het recht om gehoord te worden houdt het recht in om recent bewijsmateriaal in te brengen dat relevant is voor de beslissing. Indien het beginsel „audi alteram partem” volledig in acht was genomen, zou de verzoeker de gelegenheid hebben gehad om deze toezegging tot aanstelling over te leggen en zijn positieve ontwikkeling in de gevangenis te benadrukken.*

*25. De hoorzitting is geen louter administratieve formaliteit waarbij een vakje in een dossier wordt aangevinkt; zij moet de autoriteit inzicht verschaffen in de huidige situatie van de betrokkene. Het nalaten om de verklaringen van de verzoeker te actualiseren, terwijl deze tastbaar bewijs vormden, toont aan dat de verweerder niet met volledige kennis van zaken heeft beslist. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het beginsel „audi alteram partem” en de rechten van de verdediging. Dit eerste middel is gegrond en rechtvaardigt de vernietiging.*

*B. Tweede onderdeel van het middel: gebrek aan onderzoek en onbekendheid met het privé- en gezinsleven van de verzoeker*

*26. Dit formalistische optreden ontneemt het recht om gehoord te worden elke materiële inhoud. Na dit gesprek heeft de verzoeker spontaan een volledig dossier aan de verweerder overhandigd. Bewijsmateriaal*

*waaruit zijn huwelijksplannen, de status van zijn Belgische partner, alsook de actieve en onvoorwaardelijke steun van zijn zus en zwager bleken. De verweerder heeft hier geen rekening mee gehouden.*

*27. Deze weigering om het dossier te onderzoeken maakt de bestreden beslissing in haar grondvesten ongeldig. De verweerder beweert dat het dossier onvoldoende informatie bevat over het gezinsleven („te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven"), terwijl er juist bewijsmateriaal is ingediend dat dit gezinsleven aantoont.*

*28. De feitelijke realiteit spreekt voor zich.*

*• Een solide en gedocumenteerd huwelijksplan met mevrouw M. G., Belgische staatsburger.*
*• Een directe familieband via haar zus, O. D., met de Belgische nationaliteit.*
*• Een concreet ondersteuningsnetwerk onder leiding van zijn zwager en zijn neefjes.*

*29. Het negeren van al deze stukken vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Van de verzoeker eisen dat hij zijn familiebanden aantoont om vervolgens het door hem aangedragen bewijs terzijde te schuiven, getuigt op zijn zachtst gezegd van willekeur. De verweerder heeft nagelaten de gegevens van deze zaak grondig en volledig te onderzoeken. 6*

*30. Gezien de realiteit van dit bewijsmateriaal moest de verweerder zijn beslissing herzien of deze op zijn minst anders motiveren.*

*31. Het eerste middel is gegrond.*

*C. Derde onderdeel van het middel: er is niet aangetoond dat de verzoeker vooraf nauwkeurig op de hoogte was van de voorgenomen maatregelen*

*32. Er is geoordeeld dat „het feit dat de verzoeker tijdens zijn controle door de politiediensten is gehoord, niet volstaat om deze vaststelling te weerleggen, aangezien het uit deze controle voortvloeiende administratieve rapport geenszins kan worden gelijkgesteld met een procedure waarbij het recht om te worden gehoord is gerespecteerd, aangezien uit dat document niet blijkt dat de verzoeker op de hoogte is gesteld van het voornemen van de verweerder om hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven en dat hij zijn opmerkingen ter zake op geldige wijze heeft kunnen naar voren brengen". (C.C.E., nr. 219.663 van 11 april 2019).*

*33. In deze zaak houdt het recht op verdediging noodzakelijkerwijs het recht in om bewijsmateriaal te verzamelen en voor te leggen. De verwerende partij heeft haar analyse beperkt tot de verklaringen die op 7 mei 2026 in de gevangenis zijn afgenomen door een terugkeerbegeleider. Zij heeft de actieve stappen van de verzoeker opzettelijk buiten beschouwing gelaten.*

*34. Deze weigering om het onderzoek voort te zetten ontneemt de procedure haar zin. De verzoeker heeft zijn dossier spontaan aangevuld met bewijsstukken. Hij heeft de concrete voortgang van zijn huwelijksplannen met mevrouw M. G. aangetoond. Hij heeft de realiteit van zijn familiale verankering via zijn zus, O. D., aangetoond, evenals de steun van zijn zwager.*

*35. Door te weigeren rekening te houden met deze elementen en te beweren dat het dossier te weinig informatie bevat, schendt de verweerder het recht om gehoord te worden.*

*36. Een daadwerkelijke inachtneming van de door verzoekster overgelegde stukken zou tot een ander resultaat hebben geleid. Deze realiteit verplichtte haar, krachtens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, tot een daadwerkelijke afweging van de belangen. Het onmiddellijk opleggen van een inreisverbod van maximaal zes jaar werd dan juridisch gezien ongepast.*

*37. De verzoekende partij legt concreet uit waarom een daadwerkelijke contradictoire behandeling, waarbij de na de eerste hoorzitting ingediende stukken in aanmerking zouden zijn genomen, tot een andere beslissing zou hebben geleid (CCE, arrest nr. 351 037 van 29 juli 2026, punt 4.3.6, c).*

*38. De verweerder heeft de hoorzitting tot een loutere formaliteit gemaakt. De bestreden beslissing schendt het beginsel van „audi alteram partem". De betrokkene is beroofd van zijn grondrecht om al zijn verweermiddelen grondig te laten beoordelen vóór de bestreden beslissing.*

*- Wat betreft de plicht tot zorgvuldigheid*

*39. Er moet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak; zij heeft niet met voorzichtigheid, zorgvuldigheid en omzichtigheid geoordeeld.*

*40. In dit verband heeft een arrest van Uw Raad (arrest nr. 164341 van 18 maart 2016) geoordeeld dat: „De Raad herinnert eraan dat het beginsel van behoorlijk bestuur met name de verplichting inhoudt om een specifiek en volledig onderzoek te verrichten naar de gegevens van de zaak (in die zin: CE, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003 en arrest nr. 190.517 van 16 februari 2009) (…). Uit de lezing van de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier, blijkt echter op enigerlei wijze dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten heeft onderzocht."*

*41. In dezelfde geest heeft het EHRM de Belgische staat veroordeeld in een zaak die aan het Hof was voorgelegd, met name omdat de Belgische autoriteiten hadden nagelaten de individuele situatie van de verzoekster zorgvuldig en grondig te onderzoeken (EHRM, Yoh Ekale Mwanje tegen België - 10486/10, arrest van 20 december 2011).*

*42. In het onderhavige geval heeft de genomen beslissing ernstige en onevenredige gevolgen voor de belangen van de verzoekster, in die zin dat zij wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst. Deze maatregel ontneemt haar elke mogelijkheid om haar privé- en gezinsleven met haar partner en de andere leden van haar gezin voort te zetten.*

*43. De tenuitvoerlegging van de beslissing, zonder enig grondig onderzoek of verificatie van haar verklaringen met betrekking tot haar privé- en gezinsleven, vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

*44. Bijgevolg heeft de verweerder de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geschonden.*

3.2. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien hij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cfr. RvS, nr. 14.593 van 27 september 2021 ( c) ). Dit is dezelfde invulling van het hoorrecht conform Unierecht, waarnaar verzoeker verwijst in zijn theoretische toelichting over het hoorrecht.

3.3. Uit de bestreden akte blijkt dat verzoeker, zoals hij het ook zelf stelt in zijn verzoekschrift, gehoord werd door verweerder op 25 april 2026 en 7 mei 2026.

3.3.1. Verzoeker hekelt in een eerste onderdeel, het gegeven dat er meer dan 100 dagen verstreken zijn sedert het gesprek met de terugkeerbegeleider op 7 mei 2026. Volgens verzoeker heeft verweerder daarbij belangrijke ontwikkelingen gemist. Hij wijst daarbij op zijn zeer positieve beoordeling van zijn gedrag in de gevangenis "*door de gevangenisdienst*" op 9 juni 2026 (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Tevens wijst hij op een toezegging van een bedrijf tot aanstelling van verzoeker dat dateert van 6 juli 2026 (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift).

Verzoeker legt niet uit en de Raad ziet ook niet in hoe deze ontwikkelingen die verweerder zou vernomen hebben mocht hij verzoeker nog gehoord hebben na 6 juli 2026, hem hadden kunnen doen afzien van het treffen van de bestreden akte.

Stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift betreft niet meer dan een niet door de betrokken werkgever ondertekende belofte tot aanstelling indien verzoeker een recht tot verblijf bekomt alsook een machtiging om tewerkgesteld te worden in België. Beide voorwaarden zijn tot op heden niet vervuld en verzoeker legt ook niet uit hoe hij ze zou kunnen vervullen. Hij kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij *"in staat en bereid is om zich na afloop van zijn straf via zijn werk te integreren"*.

Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een beslissing tot plaatsing van verzoeker in de gevangenis van Tongeren. Het werd opgesteld op 9 juni 2026 door F.V., administratief deskundige van het

Directoraat-Generaal Penitentiaire Inrichtingen, Strafinrichting Antwerpen. In het stuk wordt vermeld dat verzoekers verblijf in het arresthuis van Antwerpen goed verloopt en dat er geen meldingen zijn van disciplinaire problemen. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het niet verlenen van een vertrektermijn om hieraan gevolg te geven, steunen echter niet enkel op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zo wordt het bevel om het grondgebied te verlaten reeds voldoende geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De concrete vaststellingen in dit verband dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort en evenmin van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie worden door verzoeker niet betwist. Ook de beslissing tot het niet verlenen van een vertrektermijn steunt op een ander reeds voldoende schragend motief in het kader van het risico op onderduiken (cfr. bespreking van het tweede middel). Vermits artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan doen terugleiden en in deze bepaling ook verwezen wordt naar het risico op onderduiken, wordt de beslissing tot terugleiding voldoende geschraagd door te verwijzen naar het motivatie inzake het risico op onderduiken "*in het luik bevel om het grondgebied te verlaten*".

Ten overvloede ziet de Raad niet in hoe de simpele vermeldingen dat verzoekers verblijf in het arresthuis van Antwerpen goed verloopt en dat er geen meldingen zijn van disciplinaire problemen, afbreuk hadden kunnen doen aan de vaststelling dat uit het gewelddadig karakter van de feiten, die geleid hebben tot verzoekers veroordeling tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden,

Het eerste middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

3.3.2. In een tweede onderdeel houdt verzoeker voor dat hij "*spontaan"* bewijsmateriaal heeft overhandigd aan verweerder waaruit zijn huwelijksplannen, de status van zijn Belgische partner, alsook de actieve en onvoorwaardelijke steun van zijn Belgische zus en zwager bleken. Volgens verzoeker heeft verweerder hiermee geen rekening gehouden en heeft hij geweigerd het dossier te onderzoeken.

Zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift ("*Het negeren van al deze stukken vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht"*) houdt dit betoog geen verband met de aangevoerde schending van het hoorrecht, maar wel met de zorgvuldigheidsplicht.

Eens te meer kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn kritiek.

Hij houdt voor dat hij "*Een solide en gedocumenteerd huwelijksplan met mevrouw M. G., Belgische staatsburger*" heeft overgelegd. Echter laat verzoeker na dit te concretiseren, noch voegt hij bij zijn verzoekschrift enig stuk in dit verband. Uit niets blijkt dat er sprake is van meer dan de verklaring van verzoeker zelf dat hij "*wil trouwen*" met zijn Belgische vriendin, zoals de bestreden akte het stelt. De Raad kan het verweerder bezwaarlijk kwalijk nemen dat deze dan, bij gebrek aan enige verdere concrete informatie of stuk aangeleverd door verzoeker over de relatie met zijn vriendin, verder op zoek gaat naar sporen van een voorgehouden gezinsleven met haar in het administratief dossier. Verweerder vindt ze hierin niet en de Raad evenmin. Het blijft bij verklaringen over een duurzame relatie die hij "*wou opbouwen*" om "*daarna pas*" "*een procedure"* aan te vatten (stuk 29 in het administratief dossier- verslag van 18 augustus 2026 van een gesprek van verzoeker met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het "*project DEPU*"). Ook thans brengt verzoeker helemaal niets aan ten bewijze van een relatie met een Belgische vriendin. De Raad komt dan ook net als verweerder tot de vaststelling dat "*Het administratief dossier van betrokkene bevat te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM".*

Voorts wijst verzoeker op een directe familieband met zijn zus, O.D., die de Belgische nationaliteit heeft en maakt hij gewag van een "*concreet ondersteuningsnetwerk onder leiding van zijn zwager en zijn neefjes*". Dit netwerk wordt niet nader toegelicht noch aangetoond noch blijkt dit uit het administratief dossier. Alleszins houdt verweerder rekening met de aanwezigheid van familieleden in België en schuift hij deze informatie niet ter zijde zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Immers kan in de bestreden akte gelezen worden: *"Hij verklaarde dat hij geen kinderen in België heeft, dat zijn zus O. D. in België woont, zij heeft de Belgische nationaliteit en dat hij veel neven in België heeft. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen*

*betrokkene en zijn zus en neven. Een schending van art. 8 van het EVRM kan dan ook niet waargenomen worden".*

Verzoeker brengt hiertegen niets in zodat de gedane overwegingen overeind blijven.

Het tweede middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

3.3.3. Het derde onderdeel van het middel draagt als titel "*er is niet aangetoond dat de verzoeker vooraf nauwkeurig op de hoogte was van de voorgenomen maatregelen*". Dit wordt niet verder uitgewerkt. Verzoeker werd blijkens het administratief dossier op 25 april 2026 gehoord aan de hand van een voorgedrukt formulier met vragen, opgesteld in het Arabisch. Op 7 mei 2026 werd verzoeker in de gevangenis nog gehoord door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het verslag van dit gehoor, opgesteld op 8 mei 2026 blijkt dat verzoeker duidelijk werd gemaakt dat het gehoor plaatsgreep in het kader van het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts herhaalt verzoeker nog eens wat al in het eerste en tweede middelonderdeel werd ontwikkeld. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking ervan. De overtuiging van verzoeker dat verweerder het door hem aangeleverd bewijsmateriaal negeert, dat de inachtneming daarvan tot een ander resultaat had kunnen leiden alsook de verwijzing naar allerhande rechtspraak kan niet tot een ander oordeel leiden. Het betoog van verzoeker, "*Deze maatregel ontneemt haar elke mogelijkheid om haar privé- en gezinsleven met haar partner en de andere leden van haar gezin voort te zetten"* volstaat niet om de gedane afwegingen in de bestreden akte in het licht van artikel 8 van het EVRM m.b.t. de verklaringen van verzoeker over zijn Belgische vriendin en zijn familieleden in België onderuit te halen. Verder duidt verzoeker op geen enkele wijze dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog stelt, "*Het onmiddellijk opleggen van een inreisverbod van maximaal zes jaar werd dan juridisch gezien ongepast".* wijst de Raad erop dat de bestreden akte geen inreisverbod betreft.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

Derhalve is het eerste middel niet gegrond.

3.4. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van "*ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSDAAD*".

Hij betoogt als volgt:

"*7.2.1.3.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel*

*45. Het staat vast dat: „De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de beschikking, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn."*

*46. Verzoekster wil aantonen dat het aangevoerde middel in de bovengenoemde en betwiste besluiten is geschonden.*

*7.2.1.3.2. Toepassing op het onderhavige geval*

*47. Uit de analyse van de beslissingen van 18 augustus 2026 blijkt dat de verplichting tot adequate motivering niet is nagekomen. De feitelijke onjuistheden zijn talrijk. De toepassing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 is juridisch onjuist.*

*48. Ten eerste vertoont de motivering ter rechtvaardiging van het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van een vermeend vluchtrisico een gebrek aan motivering. Om dit vluchtrisico te onderbouwen, motiveert de verweerder zijn besluit door te stellen dat de verzoeker „niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de autoriteiten". In het besluit staat: „De betrokkene heeft zich niet binnen de in artikel 5 van de wet van 15/12/1980 vastgestelde termijn bij de gemeente gemeld en levert geen bewijs dat hij in een hotel verblijft".*

*49. Uit het dossier van de verweerder blijkt dat de eiser sinds 20 december 2025 van zijn vrijheid is beroofd en dat hij sinds die datum ononderbroken in hechtenis zit.*

*50. Het feit dat de verzoeker, die in een penitentiaire inrichting van zijn vrijheid is beroofd, wordt verweten dat hij zich niet persoonlijk bij de loketten van een gemeentelijke dienst heeft gemeld, of dat hij geen bewijs van*

*overnachtingen in een hotel heeft geleverd, duidt op het mechanisch gebruik van een standaardformulier zonder enige individuele beoordeling.*

*51. Het gebruik van een gestandaardiseerde motivering die volledig losstaat van de situatie van de verzoeker duidt op een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Een voorzichtige en zorgvuldige autoriteit zou uit het niet vervullen van een administratieve handeling – die door de detentie materieel onmogelijk was – geen vluchtgevaar mogen afleiden.*

*52. Ten tweede is de motivering met betrekking tot de bedreiging voor de openbare orde al even gebrekkig. De verweerder baseert het bevel tot onmiddellijk vertrek uit het grondgebied op de bewoordingen van het vonnis van1april 2026, waarin feiten worden bestraft die in 2025 zijn gepleegd. De verweerder concludeert hieruit dat: „Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene, door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen verstoren".*

*53. Deze motivering voldoet niet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991, aangezien zij opzettelijk de gunstige elementen in zijn dossier buiten beschouwing laat. De verweerder beschikte over het besluit tot overplaatsing in de gevangenis van 9 juni 2026, waarin wordt vermeld dat „het verblijf van de betrokkene in de gevangenis goed verloopt" en dat „er geen melding is van disciplinaire problemen".*

*54. De verplichting tot adequate motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel verplichtten de verweerder om aan te geven waarom zij, ondanks deze positieve elementen die wijzen op vreedzaam gedrag, van mening was dat de dreiging nog steeds zo groot was dat onmiddellijke verwijdering noodzakelijk was. De verweerder kan zich niet beperken tot een vertekend beeld van het dossier, waarbij hij alleen de belastende elementen in aanmerking neemt en de ontlastende elementen zonder enige uitleg buiten beschouwing laat.*

*55. Ten derde vertoont de motivering een omissie met betrekking tot het privé- en gezinsleven van de verzoeker. De verweerder verschuilt zich achter een laconieke bewering dat het dossier „te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven" zou bevatten om elke bescherming op grond van artikel 8 van het EVRM af te wijzen.*

*56. Deze bewering vormt echter een opzettelijke ontkenning van de bewijsstukken die de verzoekende partij heeft overgelegd ter aanvulling van haar dossier. De verwerende partij gaat volledig voorbij aan het feit dat de heer O. een stabiele relatie onderhoudt met zijn partner, mevrouw M. G., met wie concrete huwelijksplannen zijn gemaakt.*

*57. Bovendien gaat de beslissing voorbij aan de directe familiale band die is ontstaan door de aanwezigheid van zijn zus, mevrouw O. D., en aan de actieve steun van zijn zwager en zijn neefjes.*

*58. Door het bestaan van dit gedocumenteerde gezin terzijde te schuiven onder het voorwendsel dat er geen officiële samenwoning is of dat er zogenaamd onvoldoende informatie is, nalaat de verweerder de daadwerkelijke impact van de uitzetting op deze beschermde banden te motiveren en ziet hij af van een daadwerkelijke afweging van belangen.*

*59. Door haar beslissing te baseren op feitelijk onjuiste motieven met betrekking tot het vluchtgevaar, op een partijdige analyse waarbij het bewijs van verbetering op het vlak van de openbare orde buiten beschouwing wordt gelaten, en op een flagrante veronachtzaming van de Belgische familiebanden, heeft de verweerder een besluit genomen dat lijdt aan een gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.*

*- Wat het vluchtgevaar betreft*

*60. De verzoekende partij betwist eveneens de motivering met betrekking tot het vluchtgevaar (artikel 74/14, § 3, 1°, van de wet van 15 december 1980), waarop zowel het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek als de beslissing tot terugleiding naar de grens is gebaseerd.*

*61. Artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 schrijft voor dat het vluchtgevaar moet worden vastgesteld op basis van een individueel onderzoek en op objectieve en ernstige omstandigheden. De verweerder kan zich niet beperken tot het opsommen van de wettelijke veronderstellingen zonder deze te toetsen aan de concrete situatie van de betrokkene.*

*62. Verzoeker kan blijk geven van sterke en verifieerbare familiebanden in België. Het netwerk is hecht dankzij zijn toekomstige echtgenote, zijn zus, zijn zwager en zijn neefjes, zoals eerder opgemerkt.*

*63. Verzoeker is zeker niet van plan te vluchten of zich aan de autoriteiten te onttrekken. Zijn levensplan dwingt hem om op het grondgebied van het Koninkrijk te blijven. De verwerende partij heeft opzettelijk geweigerd deze materiële waarborgen in aanmerking te nemen.*

*64. Uit deze opmerkingen volgt dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, gelezen in samenhang met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.*

*65. In dit stadium dient te worden herinnerd aan artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt: „Bij het nemen van een verwijderingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land".*

*66. De Raad van State heeft in arrest nr. 253.942 van 9 juni 2022 geoordeeld dat: „De autoriteit moet er bij het nemen van een dergelijke maatregel tevens op toezien dat de grondrechten van de betrokken persoon worden geëerbiedigd, zoals voorgeschreven in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980. De verplichting tot formele motivering van een bestuursbesluit vereist dat de feitelijke en juridische gronden waarop het berust, worden uiteengezet. Aangezien de autoriteit bij het 10 vaststellen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied met name rekening moet houden met de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, is het haar taak om uit te leggen hoe zij aan de vereisten van het bovengenoemde artikel 74/13 heeft voldaan, waarbij met name rekening moet worden gehouden met het gezinsleven van de betrokkene. [...] Aangezien een bevel tot het verlaten van het grondgebied een eigen juridische reikwijdte heeft die losstaat van een besluit tot niet ontvankelijkheid van het verblijf, moet dit bevel specifiek worden gemotiveerd en ontslaat het feit dat de tegenpartij het besluit tot niet-ontvankelijkheid van het verblijf heeft gemotiveerd [...] haar niet van de verplichting om het bevel tot het verlaten van het grondgebied te motiveren, gezien de reikwijdte van deze maatregel".*

*67. De verweerder heeft de wet dus onjuist toegepast en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 geschonden.*

*68. In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat uit het voorgaande volgt dat, hoewel de verweerster in bepaalde, in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 omschreven gevallen een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet uitvaardigen aan elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op het Belgische grondgebied bevindt, mag deze verplichting niet zo worden opgevat dat zij automatisch en onder alle omstandigheden geldt. Zo kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren, met name die welke verband houden met de schending van de grondrechten die door de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden gewaarborgd, in aanmerking worden genomen, zodat de verweerder ter zake niet verstoken is van een zekere beoordelingsbevoegdheid (...) (CE nr. 131.830 van 27 mei 2004 en CE nr. 229.317 van 25 november 2014).*

*69. Het middel is derhalve ernstig en gegrond".*

3.4.1. De bestreden akte is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite, dit in het licht van de artikelen 7, eerste en tweede lid, de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom de bestreden akte hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, temeer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden akte die hij "*gebrekkig*" acht.

3.4.2. De bestreden akte geeft geen termijn aan verzoeker om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Er wordt hierbij toepassing gemaakt van

- artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) juncto artikel 1, §2, 1 en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

*“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :*
*(...)*
*1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;*
*(...)”.*
*3° ° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”*

- artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe geen uitvoeringstermijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten toe staan indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.4.3. Er zijn dus drie motieven die elk op zich de beslissing kunnen schragen om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Dit betekent dat slechts indien gegronde kritiek geuit wordt tegen de drie motieven, dit aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van deze beslissing en derhalve van de bestreden akte.

3.4.4. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

3.4.5. Concreet wordt in het kader van artikel 74/14, §3, 1° juncto artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet aangehaald: “*Betrokkene beweert sinds 11.07.2025 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”.*

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Gezien de feitelijke motivering kan verzoeker bezwaarlijk gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder hier een wettelijke veronderstelling poneert zonder deze te toetsen aan zijn concrete situatie. Deze feitelijke motivering wordt niet aan het wankelen gebracht door verzoekers ponering dat hij niet van plan is om te vluchten gezien zijn familiaal netwerk en zijn “*levenspla*n” in België.

3.4.6. De toepassing van artikel 74/14, §3, 1° juncto artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet blijft derhalve overeind waardoor ook de beslissing om verzoeker geen vrijwillig vertrek toe staan, overeind blijft . De Raad gaat dan ook niet in op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Immers zelfs als deze kritiek gegrond zou zijn, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te laten.

Zoals verzoeker zelf terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, verwijst ook de beslissing tot terugleiding naar de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° juncto artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van de bestreden akte eveneens overeind blijft.

3.4.7 .Voorts betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden akte “*een omissie*” vertoont met betrekking tot het privé-en gezinsleven. Verweerder verschuilt zich volgens verzoeker achter een laconieke bewering dat het dossier „te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven“ zou bevatten om elke bescherming op grond van artikel 8 van het EVRM af te wijzen. Dit vormt volgens verzoeker een opzettelijke ontkenning van de bewijsstukken die hij heeft overgelegd ter aanvulling van zijn dossier. Verweerder gaat volgens hem volledig voorbij aan het feit dat hij een stabiele relatie onderhoudt met zijn partner met wie concrete huwelijksplannen zijn gemaakt en gaat tevens voorbij aan de directe familiale band die is ontstaan door de aanwezigheid van zijn zus en aan de actieve steun van zijn zwager en zijn neefjes.

Gelet op de geuite kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

De Raad besluit dan ook dat geen schending aangetoond wordt van de formele motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht noch van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat allemaal verweven werd in het middel. De verwijzing naar allerhande rechtspraak inzake artikel 74/13 van

de Vreemdelingenwet kan bezwaarlijk leiden tot de vaststelling dat voormelde bepaling daadwerkelijk geschonden werd door de bestreden akte.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

3.5. In een derde middel werpt verzoeker op, *"7.2.1.4. MOTIEF VANKEN VAN EEN KLEURIGE BEOORDELINGSFOUT"* (sic).

Hij betoogt als volgt:

"*7.2.1.4.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel*

*70. Verzoekster (sic) wil aantonen dat verweerster een fout heeft gemaakt bij de analyse van haar dossier, met name wat betreft de elementen op basis waarvan de betwiste besluiten zijn beoordeeld en gemotiveerd.*

*71. Ter herinnering: de door de Raad uitgeoefende toetsing van de wettigheid bestaat erin na te gaan of de bestuursinstantie geen feiten als vaststaand heeft beschouwd die niet uit het administratieve dossier blijken en „of zij aan die feiten, in zowel de inhoudelijke als de formele motivering van haar besluit, een uitleg heeft gegeven die niet voortvloeit uit een kennelijke beoordelingsfout " (C.E., nr. 101.624, 7 december 2001; C.E., nr. 147.344, 6 juli 2005).*

*7.2.1.4.2. Toepassing op het onderhavige geval*

*72. In deze zaak is de redenering van de verweerder doordrongen van kennelijke beoordelingsfouten die de grondslag van de betwiste beslissingen ondermijnen.*

*73. De eerste kennelijke fout betreft de beoordeling van het vluchtgevaar. Zoals eerder opgemerkt, rechtvaardigt de verweerder de weigering van de termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van vrijheidsbeneming door het bestaan van een vluchtgevaar.*

*74. De verzoeker zit echter al sinds december 2025 in hechtenis. Het is duidelijk onredelijk om aan te nemen dat de verzoeker, die momenteel in hechtenis zit, in de huidige situatie een risico op vlucht of verdwijning in het wild vormt.*

*75. Alleen al het feit dat hij gedetineerd is, in combinatie met het feit dat hij regelmatig bezoek ontvangt – wat wijst op voortdurende sociale begeleiding – had een voorzichtige autoriteit tot de conclusie moeten brengen dat er geen enkel vluchtrisico bestaat. Het trekken van de tegenovergestelde conclusie is een beoordelingsfout.*

*76. De tweede kennelijke fout ligt in het negeren van het integratieproject en het gezinsleven van de verzoekster. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster een Belgische zus, neefjes en een partner met de Belgische nationaliteit heeft, met wie zij wil trouwen. Niettemin verwerpt de verweerder het bestaan van dit gezinsleven door te benadrukken dat de verzoekster „niet officieel samenwoont met haar partner en dus geen gemeenschappelijk huishouden voert".*

*77. Deze redenering is duidelijk onjuist. Aangezien de verzoeker al enkele maanden van zijn vrijheid is beroofd, kan hij niet worden gedwongen om het bewijs te leveren van een officieel samenwonen onder één dak. Het ontbreken van een gezamenlijke huishouding is geen teken van een bedrieglijke of niet-bestaande relatie, maar het directe en onvermijdelijke gevolg van de tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing tot vrijheidsbeneming.*

*78. Door vast te houden aan een formalistische benadering die haaks staat op de context van detentie, eist de verweerster het onmogelijke. Zij weigert rekening te houden met de realiteit van een liefdesrelatie die, ondanks de beproeving van de gevangenis, standhoudt met het oog op een toekomstig huwelijk.*

*79. Door het gezinsleven af te doen op basis van criteria die materieel onhaalbaar zijn, en door een vluchtgevaar voor de verzoeker aan te voeren, heeft de verweerder een kennelijke beoordelingsfout begaan die de vernietiging van de genomen beslissingen volledig rechtvaardigt.*

*80. Het middel is derhalve gegrond. "*

3.5.1.De Raad gaat ervan uit dat verzoeker wenst op te werpen dat de bestreden akte getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

3.5.2. Waar verzoeker stelt dat de beoordeling van het vluchtgevaar (risico op onderduiken) kennelijk foutief is geschied, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel. Verzoeker kan overigens zijn kritiek niet dienstig koppelen aan de beslissing tot vasthouding. De Raad heeft geen rechtsmacht om over deze kritiek te oordelen, wat verzoeker trouwens zelf uitdrukkelijk aangeeft op pagina 1 van zijn verzoekschrift.

3.5.3. Verder betoogt verzoeker dat zijn "*integratieproje*ct" en zijn gezinsleven werden genegeerd. Het *"integratieproject"* wordt niet nader toegelicht. Voor zover verzoeker hiermee doelt op belofte van een werkgever tot aanstelling van verzoeker (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), herhaalt de Raad dat hierbij de uitdrukkelijke voorwaarden worden aangestipt dat verzoeker een verblijfsrecht bekomt en gemachtigd wordt om in België te werken. Die voorwaarden zijn niet vervuld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat dit stuk een concreet en onmiddellijk beroepsperspectief en middel tot integratie oplevert waarmee verweerder, mocht hij erover beschikt hebben voor het nemen van de bestreden akte, rekening mee had moeten houden. Voor wat betreft het gezinsleven wijst verzoeker erop dat hij het bewijs niet kan leveren dat hij samenwoont onder één dak gezien hij al een tijdje van zijn vrijheid is beroofd. De Raad ziet niet in hoe uit de bestreden akte kan afgeleid worden dat verweerder slechts een gezinsleven van verzoeker met zijn vriendin zou aanvaarden als hij aantoont dat hij met haar samenwoont. Er ligt geen enkel concreet en objectief verifieerbaar gegeven voor waaruit het bestaan en de duurzaamheid van de voorgehouden relatie van verzoeker met zijn vriendin kan blijken. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is derhalve ongegrond.

3.6. In een vierde middel werpt verzoeker op: "SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN REDELIJKHEID EN VERHOUDSMATIGHEID (sic)".

Hij betoog als volgt:

*"7.2.1.5.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel*

*81. „Het redelijkheidsbeginsel verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een autoriteit: (…) in het geval van een discretionaire bevoegdheid beschikt de overheid over een beoordelingsbevoegdheid om tussen verschillende beslissingen te kiezen. Deze vrijheid (…) blijft altijd binnen de grenzen van het redelijke. Een overheidsinstantie die haar beoordelingsbevoegdheid gebruikt buiten de grenzen van het redelijke, schendt het redelijkheidsbeginsel" (C.E. (9e ch.), nr. 225.271, 28 oktober 2013).*

*82. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een besluit is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante gronden, maar er een kennelijke onevenredigheid bestaat tussen deze gronden en de inhoud van het besluit".*

*7.2.1.5.2. Toepassing op de onderhavige zaak 12*

*83. Door een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek, heeft de verweerder de zwaarste sanctie die de wet kent tegen de verzoeker opgelegd, waarbij hij voorbijging aan de door de omstandigheden vereiste evenredigheidsbeoordeling.*

*84. Het is niet de bedoeling om de overtredingen die de verzoeker in het verleden heeft begaan te bagatelliseren. De door de gerechtelijke instantie opgelegde strafrechtelijke sanctie vormt echter al een straf voor deze feiten. Bij de administratieve verwijderingsmaatregel moet rekening worden gehouden met de algehele situatie.*

*85. De verzoeker heeft opmerkelijke inspanningen geleverd om zijn leven te beteren. Naast een onberispelijk verloop van zijn gevangenisstraf heeft hij zich actief voorbereid op zijn terugkeer in de vrije samenleving, wat concreet tot uiting is gekomen in het verkrijgen van een toezegging tot aanstelling bij het bedrijf CRBPROJECTS op 6 juli 2026. Bovendien onderhoudt hij nauwe banden met zijn Belgische zus, zijn neefjes en zijn toekomstige echtgenote.*

*86. Door al deze inspanningen teniet te doen met een uitzettingsmaatregel die onmiddellijk van kracht is, offert de verweerder het concrete vooruitzicht op een succesvolle re-integratie op aan administratieve starheid.*

*87. De openbare orde heeft geen enkel voordeel bij de uitzetting van verzoeker, die bij zijn vrijlating een baan op hem wacht. Het verscheuren van een sociaal netwerk en een concreet beroepsperspectief ten gunste van een gedwongen terugkeer naar een land dat verzoeker heeft verlaten en waar hij geen houvast meer heeft, blijkt volstrekt onredelijk.*

*88. Het doel van de migratiecontrole had kunnen worden bereikt door alternatieve maatregelen die het recht van de verzoeker om zijn sociale integratie door middel van werk te versterken, respecteren.*

*89. De kennelijke onevenredigheid tussen de motivering van het besluit en het definitieve karakter van de gedwongen uitzetting vormt de grondslag voor dit middel en vereist de nietigverklaring van de bestreden besluiten.*

*90. Het middel is gegrond".*

3.6.1. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden akte het redelijkheids-en evenredigheidsbeginsel schendt . Hij wijst hierbij op zijn "*opmerkelijke inspanningen*" om zijn leven te verbeteren, zijn werkbelofte, zijn concreet vooruitzicht op een succesvolle re-integratie en zijn familiaal netwerk die allemaal verloren gaan bij een gedwongen terugkeer. Verzoeker poneert dat "*Het doel van de migratiecontrole had kunnen worden bereikt door alternatieve maatregelen die het recht van de verzoeker om zijn sociale integratie door middel van werk te versterken, respecteren".* Door geen vrijwillige termijn voor vertrek te voorzien heeft verweerder de *"zwaarste sanctie die de wet kent"* opgelegd.

3.6.2. Deze eigen visie op zijn zaak waarbij hij de elementen die zijn zaak kenmerken maar blijft herhalen, toont niet aan dat de bestreden akte getuigt van een kennelijke onredelijke of disproportionele beoordeling van verzoekers situatie. Wat vooreerst het voorgehouden gezinsleven met zijn Belgische vriendin betreft, blijkt zoals reeds eerder gezegd noch uit het administratief dossier, noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken enig concreet gegeven waaruit het bestaan van een daadwerkelijke relatie kan worden afgeleid. Verzoeker verwijst herhaaldelijk naar een "*solide en gedocumenteerd huwelijksplan*", maar concretiseert dit niet en legt daarvan evenmin stukken voor. De enkele vermelding in stuk 3 dat verzoeker regelmatig bezoek ontvangt in de gevangenis, laat niet toe vast te stellen door wie hij wordt bezocht en kan derhalve niet dienen als bewijs van de aangevoerde relatie. De aanwezigheid in België van verzoekers zus en andere familieleden wordt door verweerder niet miskend. De bestreden akte vermeldt deze familieleden uitdrukkelijk en onderzoekt hun situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken die de gewone affectieve banden tussen meerderjarige familieleden overstijgen. Het louter opnieuw vermelden van het bestaan van deze familieleden of het kwalificeren ervan als een "*hecht ondersteuningsnetwerk*" volstaat niet om deze beoordeling als kennelijk onredelijk of onevenredig te bestempelen. Stuk 2 betreft een belofte tot aanstelling onder de uitdrukkelijke voorwaarden dat verzoeker een verblijfsrecht bekomt en gemachtigd wordt om in België te werken. Die voorwaarden zijn niet vervuld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat dit stuk een concreet en onmiddellijk beroepsperspectief oplevert en derhalve een concreet vooruitzicht op een succesvolle re-integratie. Verzoeker geeft dit stuk m.a.w. een draagwijdte dat het niet heeft. Dat verzoeker het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn als de zwaarste sanctie ervaart, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van deze beslissing (cfr. supra).

Het vierde middel is ongegrond.

3.7. In een vijfde middel werpt verzoeker op, "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 3 EN 8 VAN HET EVRM".

Hij betoogt als volgt:

"*91. Artikel 3 van het Verdrag, waarin een fundamentele waarde van democratische samenlevingen is vastgelegd (Selmouni tegen Frankrijk [GC], nr. 25803/94, § 95; Mocanu e.a. tegen Roemenië [GC], nr. 10865/09, § 315), verbiedt elke vernederende behandeling die de menselijke waardigheid aantast, met inbegrip van geestelijk leed of ernstige vernedering (Vasyukov tegen Rusland, nr. 2974/05, § 59; M.S.S. tegen België en Griekenland [GC], nr. 30696/09, § 220).*

*92. Artikel 8 beschermt op zijn beurt het recht op privé- en gezinsleven en vereist een evenwichtige afweging tussen het algemeen belang en de individuele rechten (EHRM, Conka tegen België, nr. 51564/99, § 83; CCE, nr. 98 273, 28 februari 2013). 13*

*93. Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet eerst worden onderzocht of er sprake is van een gezinsleven in de zin van het Verdrag, alvorens te beoordelen of dit door de betwiste handeling wordt geschonden. Terwijl de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt verondersteld, dan veronderstelt de relatie*

*tussen meerderjarige leden van hetzelfde gezin daarentegen dat er aanvullende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de normale affectieve banden (EHRM, Mokrani tegen Frankrijk, 15 juli 2003; CCE, arrest nr. 351 037 van 29 juli 2026, punt 4.3.5).*

*94. In de onderhavige zaak wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn toekomstige echtgenote en met zijn zus, zijn zwager en zijn neefjes verondersteld en vereist dit als zodanig geen bewijs van een bijkomende afhankelijkheid. Dit wordt overigens aangetoond door de bij dit verzoekschrift gevoegde stukken.*

*95. De band tussen verzoeker en mevrouw G. M. past in een oprecht huwelijksplan. Het feit dat samenwonen materieel onmogelijk is vanwege de detentie, doet niets af aan de emotionele kracht van deze relatie, temeer daar de gevangenisdienst de regelmaat van de bezoeken die verzoeker ontvangt, bevestigt.*

*96. Bovendien vormt de aanwezigheid van een zus en neefjes een solide familiale basis waarop de verzoekster kan steunen. De toezegging van een baan maakt het plaatje van dit privéleven compleet door haar financiële onafhankelijkheid en waardigheid door middel van werk te bieden.*

*97. Verzoeker beperkt zich dus niet tot het in het algemeen aanvoeren van jurisprudentie die geen verband houdt met zijn zaak: hij toont op nauwkeurige en gedetailleerde wijze het bestaan aan van het aangevoerde gezinsleven, evenals de wijze waarop de bestreden handelingen dit aantasten, namelijk de scheiding van zijn partner en de andere leden van zijn gezin, voor onbepaalde tijd en op een ander continent.*

*98. Deze inbreuk is op geen enkele wijze tegen elkaar afgewogen: door het bestaan van het gezinsleven zelf te ontkennen, heeft de verweerder zich onttrokken aan elke evenredigheidsbeoordeling in het licht van artikel 8, lid 2, van het EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.*

*99. Het uitzettingsbesluit schendt de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door haar analyse willekeurig te beperken tot de Belgische realiteit, gaat de verweerder voorbij aan het privé- en gezinsleven dat de eiser op legitieme wijze heeft opgebouwd.*

*100. Het besluit van de verweerder maakt deze verankering teniet en verbreekt de opgebouwde familiebanden zonder enige serieuze afweging van belangen, hetgeen een duidelijke schending van het evenredigheidsbeginsel inhoudt.*

*101. Bovendien is het ontwortelen van de eiser uit zijn omgeving en het terugsturen naar een situatie van totale onzekerheid vernederend en kennelijk onevenredig.*

*102. Het middel is derhalve gegrond".*

3.7.1. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet ondersteund door concrete elementen waaruit blijkt dat verzoeker bij verwijdering een behandeling riskeert die de door deze bepaling vereiste ernst bereikt. De enkele stelling dat verwijdering hem zou "*ontwortele*n" en hem in een toestand van onzekerheid zou brengen, volstaat daartoe niet.

3.7.2. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, verzoekers opwerping dat *"het gezinsleven van verzoeker met zijn toekomstige echtgenote (...) wordt verondersteld (...).* mist manifest feitelijke grondslag in de bestreden akte. Waar hij opwerpt dat het gezinsleven met zijn zus, zwager en neefjes "*wordt verondersteld en vereist dit als zodanig geen bewijs van bijkomende afhankelijkheid",* is het zo dat verweerder niet betwist dat er familieleden van verzoeker zijn in België, maar het mist manifest feitelijke grondslag in de bestreden akte dat verweerder geen bewijs van afhankelijkheid met hen vereist. Verzoekers stelling is bovendien moeilijk verenigbaar met verzoekers eigen uiteenzetting in punt 93 van het verzoekschrift, waarin hij zelf erkent dat voor relaties tussen meerderjarige familieleden bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden, vereist zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, er is geen enkel stuk dat afhankelijkheid van andere meerderjarige familieleden aantoont. In stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift, kan niet meer gelezen worden dan "*Betrokkene ontvangt op regelmatige wijze bezoek*". Verzoeker kan deze zin niet laten zeggen dat hij op regelmatige wijze in de gevangenis bezoek ontvangt van zijn Belgische vriendin.

Waar verzoeker opnieuw gewag maakt van een oprecht huwelijksplan en opwerpt dat samenwonen materieel onmogelijk is vanwege de detentie, alsook de toezegging van een baan, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.8. Voor zover verzoeker op pagina 4 van zijn verzoekschrift bij de voorafgaande oplijsting van de aangevoerde schendingen gewag maakt van de schending van artikel 7, lid 4, van Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, kan de Raad alleen maar opmerken dat dit nergens concreet uitgewerkt werd. Dit betreft dan ook onontvankelijke middelen.

3.9. De Raad kan niet nalaten op te merken dat het verzoekschrift, niettegenstaande de opsplitsing ervan in verschillende middelen en middelonderdelen, in wezen telkens teruggrijpt naar dezelfde feitelijke elementen, met name verzoekers voorgehouden relatie en huwelijksplannen, de aanwezigheid van familieleden in België, zijn gedrag tijdens de detentie en een werkbelofte. Deze elementen worden onder verschillende juridische kwalificaties telkens opnieuw aangevoerd. Ze worden echter niet ondersteund door de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, of krijgen een draagwijdte die ze niet hebben. Er wordt hierbij nergens concreet ingegaan op de motieven die over bepaalde aangevoerde elementen figureren in de bestreden akte. Het verzoekschrift geeft blijk van de overtuiging dat de bestreden akte niet deugt gelet op de elementen die de zaak van verzoeker kenmerken, die in sterk aangezette bewoordingen worden geformuleerd, maar dit kan ze niet aan het wankelen brengen. De Raad merkt ten slotte op dat het verzoekschrift op verschillende plaatsen getuigt van een slordige Nederlandse vertaling die klaarblijkelijk niet nagekeken werd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| M. EKKA, | kamervoorzitter, |
| A. DECUYPER, | toegevoegd griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| A. DECUYPER | M. EKKA |